

Joan Bover

THE BOXER

de Jim Sheridan

Jim Sheridan i el seu guionista, Terry George, continuen aprofundint en la qüestió irlandesa. Ara, l'espectacularitat d'*En el nom del pare* ha deixat pas a una història més intimista, però molt treballada per tal d'aconseguir una saludable imparcialitat i uns personatges versemblants que palesen els problemes d'alguns individus per afrontar - i vèncer? - les pressions i els condicionaments polítics, històrics o socials. Si hi afegim una nova lliçó d'interpretació a càrrec de Daniel Day-Lewis i alguns apunts interessants (la mirada dels nins, les portes que es tanquen...), ens trobarem amb una pel·lícula com en queden poques. I a més, en català. Valoració: 4

CARÍCIES

de Ventura Pons

Tercera mostra de la Fórmula Pons: prendre com a base una sòlida obra de la darrera producció literària catalana (aquí Belbel, com abans Monzó o Benet i Jornet) per bastir una pel·lícula sòbria, sense concessions, ben interpretada i d'un abast universal remarcable. La direcció, austera i tan crua com el tema proposat, no amaga el suport literari, cosa que representa, tal volta, el seu entrebanc més gran. La pregunta és: per què no hi ha guionistes en el cinema català? Valoració: 3

EL DESAFÍO

de Lee Tamahori

Ni acaba de trobar el ritme d'una cinta d'aventures (perquè avança a batzegades), ni desperta gaire interès com a retrat de personatges, ni arrodoneix la reflexió sobre el poder, la inseguretat o la supervivència. Queden els paisatges, això sí. Valoració: 2

Josep Carles Romaguera

TITANIC

de James Cameron

Personalment, penso que es tracta d'una de les sorpreses més agradables; i és que em resultava poc fiable la figura de James Cameron darrera aquest producte, promocionat com la pel·lícula més cara de la història. El film suposa una encertada interacció entre la recreació històrica, gràcies a una astoradora direcció artística, i la ficció tràgica d'aquesta nova versió de Romeo i Julieta que aporta un major

interès al relat. El director parteix d'un guió decent (els secundaris estan bastant desdibuixats) però li sap treure partit degut al intens dramatisme que s'assoleix en algunes escenes i al poder visual que aporta la planificació. Una recuperació del colossal clàssic. Valoració: 3

U-TURN

(Giro al inferno) d'Oliver Stone

El darrer film del polèmic director es pot definir com una barreja mal païda en gran part als excessos formals en què torna a caure. Una trama argumental molt semblant a Red Rock West (John Dahl) és el punt d'arrencada, després el film esdevé en un pseudo-homenatge (o plagi camuflat) d'elements típics del cinema de gènere, de la estètica dels spaghetti-western de Sergio Leone (no arriba a Peckinpah ni prop fer-s'hi) i de les situacions inexplicables, heretades

del propi Hitchcock. La decepció no pot ser més gran i irritable. Valoració: 1

THE POSTMAN

(Mensajero del futuro)

de Kevin Costner

Reaccionària, conservadora, insultantment proamericana,... quant a la seva ideologia. Penso que jutjar el film a partir d'aquest fet és adoptar una postura acomodada i fàcil però vistes les intencions de Costner no queda més remei que denunciar-ho. Tampoc se salva l'estúpid argument i la manca de coherència en què aquest està estructurat, el capritxós allargament del metratge i la vulgaritat i la ridícula amb què algunes escenes són narrades. El meu missatge és que el futur del cinema no passa per les mans de Costner. Valoració: 0